

LENA KIEFER

WEST

WELL

WARM & KOUD

Vertaald door Annelies Sijmons

AMSTERDAM · ANTWERPEN

1

Helena

‘Alarmcentrale, hallo?’ De stem klonk kalm, bijna gelaten. Compleet het tegenovergestelde van mij dus.

‘Hallo, met... met Helena Weston,’ kon ik nog net uitbrengen. Mijn telefoon kon ik nauwelijks vasthouden, zo erg trilden mijn handen. ‘Ik heb een ambulance nodig bij Emilio’s in de West Village.’

‘Rustig maar, miss. Wat is er gebeurd?’

‘Mijn vriend, hij... hij heeft dringend hulp nodig.’ Dat wist ik zeker, ook al had ik geen idee wat er precies was gebeurd. Zijn stem, die klank, zo had ik Jess nog nooit gehoord.

‘Miss, u moet me vertellen wat er is gebeurd, anders kan ik u niet helpen.’

‘Ik weet verdomme niet wat er is gebeurd!’ briede ik. Ik realiseerde me dat ik niet redelijk was, maar door de paniek kon ik niet rationeel denken.

De persoon aan de andere kant van de lijn haalde diep adem. ‘Wat ziet u? Is hij bij kennis, ademt hij, is hij gewond?’

‘Ik ben niet bij hem, hij was aan de telefoon, hij zei mijn naam, maar heel zwak, alsof... alsof hij doodging. Kunt u daar iemand naartoe sturen? Alstublieft!’ De tranen liepen over mijn wangen en ik keek wanhopig de straat af. Ik stond voor Jess’ huis – hoe ver was het vanaf hier naar het restaurant waar hij me over had verteld?

‘Oké, ik stuur een ambulance,’ klonk het eindelijk, maar mijn opluchting duurde slechts twee seconden voordat de paniek me

weer in zijn greep kreeg. Wat was er met Jess gebeurd? Zou de ambulance vlug genoeg ter plekke zijn om hem te redden?

Ik noemde nog een keer de naam van het restaurant en die van mijzelf, waarna ik ophing en om me heen keek op zoek naar een taxi. Maar in de wijde omtrek was er geen een te bekennen. Hoe kon dat in hemelsnaam? In deze rotstad waar meer taxi's waren dan inwoners, was er uitgerekend nu geen enkele te bekennen?!

Mijn tas stond nog naast me en zonder verder na te denken gooide ik hem achter de struiken bij de voordeur. Het kon me echt niet schelen of iemand hem zou stelen. Vervolgens liep ik vlug in de richting van 7th Street, in de hoop dat ik daar een taxi kon aanhouden. Maar ook daar heerste een gapende leegte. Het was kerstavond, dus dat was waarschijnlijk de reden.

Ik probeerde mijn route-app te openen en vloekte zachtjes, want door mijn trillende vingers lukte het me pas na twee pogingen. Ik tikte 'Emilio's' in en volgde de routeaanwijzing. Het was een afstand van ruim 2 kilometer die volgens de instructies ongeveer vijftwintig minuten zou duren.

Ik moet er sneller zijn.

Ik begon te rennen en terwijl ik de weg overstak, flitsten de afschuwelijkste beelden door mijn hoofd: Jess, die door een auto was aangereden en op de weg was achtergelaten. Jess, die door iemand in elkaar was geslagen. Jess, die was aangevallen met een mes. Hij had alleen maar mijn koosnaam gezegd op zo'n vreselijk ijle toon dat het leek of hij al zijn kracht had verloren. Toen ik doorvroeg, hem smeekte, schrééuwde om me te vertellen wat er was gebeurd, kreeg ik geen antwoord. Hoewel ik nog nooit met iemand had gesproken die op sterven lag, wist ik zeker dat het zo klonk. Daarna was de verbinding verbroken. Een simpele, luide toon had ons uit elkaar gehaald. Einde.

Ik holde langs een bistro waar buiten een paar rokers stonden, botste tegen twee van hen op en mompelde een verontschuldiging. Ik kon alleen maar aan Jess denken. Aan de spaarzame herinneringen van ons samen, de avond in Bella Ciao, de nacht in zijn loft, de sneeuwstorm bij Randy East. De hele tijd was ik

bang geweest dat ik hem niet meer zou zien, dat ik hem niet meer zou mogen zien. Maar nooit op zo'n vreselijke wijze als nu.

Onder het rennen wierp ik een blik op mijn telefoon en zag dat ik ongeveer halverwege was. Ik had steken in mijn zij, maar ik merkte het amper. Zou ik er op tijd zijn? Zou de ambulance er op tijd zijn? *Shitterdeshit*. Ik had al eens iemand verloren van wie ik zielsveel hield. Dat mocht me geen tweede keer gebeuren.

Er kwam een groepje mensen op me af, ze zwalkten een beetje en de meesten van hen leken dronken te zijn. Ik ging langzamer lopen en wilde uitwijken, maar ze lieten me er niet door. Boos duwde ik een van de mannen opzij, harder dan mijn bedoeling was, en rende weer verder.

Ik hoorde de man wat verwensingen naar mijn hoofd slingeren, maar ik was al bij de volgende straathoek. Een paar honderd meter lang hoorde ik alleen mijn eigen ademhaling, afgezien van het geluid van enkele passerende auto's. Ik durfde er geen een aan te houden. Als New Yorker wist ik dat niemand voor me zou stoppen. Ze zouden eerder de politie bellen als ik het probeerde en dat kon ik niet riskeren. En dus rende ik verder, zo snel als ik kon. In de hoop dat ik Jess op tijd zou bereiken.

Ik leek maar niet vooruit te komen en mijn lichaam gaf aan dat het zijn grenzen had bereikt. Toch vertraagde ik niet. Ik mocht pas instorten wanneer ik bij Jess was. Eerder niet.

Ik transpireerde hevig in mijn jas toen ik eindelijk aan het einde van de straat het bord van Emilio's restaurant zag. Mijn blik werd alleen al snel afgeleid bij het zien van de knipperende lichten op de hoek van een steeg, waar ook een groepje mensen stond. Ik stopte abrupt en verstijfde terwijl ik naar dit tafereel staarde dat ik alleen van de televisie kende. Wat als het precies zo was als bij crimeseries? Wat als hij dood was?

Een deel van me wilde ernaartoe gaan, een ander deel hield me op mijn plek. Beelden van de ochtend na Valeries dood flitsen door mijn hoofd, het ene nog pijnlijker dan het andere, ze verlamden me.

Alsjeblieft niet. Alsjeblieft niet. Alsjeblieft niet.

‘Alsjeblieft niet.’ Mijn stem klonk me vreemd in de oren, ademloos en smekend. Daarna brak ik eindelijk uit mijn verdoving en kwam weer in beweging.

Ik wilde net de weg oversteken toen er een oorverdovend gekrijs klonk en een ambulance me passeerde, gas gaf en in noordelijke richting wegreed. Ik keek hem na en wist het. Geen idee waarom, maar ik wist dat Jess erin lag. Ze hadden hem al meegenomen. Ik was niet snel genoeg geweest.

Er ontsnapte een geluid uit mijn mond dat het midden hield tussen een schreeuw en een snik, en mijn benen begaven het bijna, maar ik dwong mezelf overeind te blijven. Ik kon nu niet instorten. Jess had me nodig. Ik moest mezelf herpakken en vragen wat er was gebeurd. Ook al was ik nog nooit voor iets banger geweest dan voor dit antwoord.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg ik willekeurig aan een paar mensen die bij het afzetlint stonden.

‘Er is iemand neergeschoten,’ antwoordde een vrouw van middelbare leeftijd, die haar vest voor haar borst bij elkaar hield. ‘Echt afgrijselijk. Dit is eigenlijk een rustige buurt.’

‘Neer... neergeschoten?’ Ik herhaalde het monotoon, verbijsterd, maar vooral hulpeloos. Jess was neergeschoten. *Neergeschoten*. Het woord zoemde in mijn hoofd rond zonder dat het tot me doordrong.

‘Lieverd, gaat het?’ De vrouw keek me bezorgd aan.

Ik gaf geen antwoord, want op dat moment stapten een paar mensen opzij waardoor ik de steeg kon zien. Een paar meter achter het afzetlint stond een agent van de NYPD die net een schijnwerper op de grond richtte. Mijn maag draaide zich om bij het zien van de grote donkere vlek. Het was bloed. Veel bloed. Hoeveel bloed had een mens? Kon hij overleven als hij zo veel bloed had verloren? Het NEE in mijn hoofd klonk heel luid. Maar de ambulance was met hoge snelheid weggereden, dus er was hoop, toch?

Als ik ooit het gevoel had gehad dat mijn gedachten op hol waren geslagen, dan wist ik nu dat dat tot vandaag nog nooit

het geval was geweest. In mijn hoofd tuimelde de ene vraag over de andere heen. Mijn lichaam voelde verdoofd aan, alles in mij sloot zich af voor wat er was gebeurd. Misschien was het gewoon een droom. Misschien werd ik zo wakker en lag Jess naast me, ongedeerd en gezond.

Maar het was geen droom. En ik werd niet wakker.

Er liep een politieagent langs en ik vermande mezelf, hield hem tegen en probeerde mijn verstand erbij te houden. ‘Meneer, weet u waar ze het slachtoffer naartoe hebben gebracht?’

Hij nam me nauwkeurig op. ‘Daar mag ik niets over zeggen, mevrouw.’

‘Alstublieft, vertel het me,’ riep ik wanhopig. ‘Hij is mijn vriend, ik...’ De rest van de zin werd gesmoord door de brok in mijn keel. Dit was pas de tweede keer dat ik Jess mijn vriend noemde. Bij het idee dat ik het misschien nooit meer in de tegenwoordige tijd zou kunnen zeggen, kreeg ik het doodsbe-nauwd.

De agent scheen medelijden te krijgen, want zijn blik verzachtte. ‘Ze zijn naar het Mount Sinai bij Stuyvesant Square, dat ligt het dichtstbij.’ Ik draaide me al om toen hij me nog wat vroeg. ‘Mevrouw? We troffen geen identiteitsbewijs op het slachtoffer aan, kunt u ons zeggen wie hij is? Dan nemen we contact op met zijn familie.’

Het liefst had ik hem dat niet verteld, omdat ik wist wie ze zouden bellen. Maar Trish had het recht om op de hoogte te worden gebracht. Ik knikte.

‘Hij heet Jessiah Coldwell. U weet vast wel wie zijn moeder is.’

Zonder op het antwoord te wachten, liep ik haastig in de richting waarin de ambulance was weggereden. En alsof het universum een loopje met me nam, kwam er plotseling niet één taxi op me af, maar meerdere. Met een energiek gebaar – hoewel ik geen idee had waar ik de kracht vandaan haalde – hield ik er een aan, trok het portier open en liet me op de achterbank vallen.

‘Waarheen?’ De chauffeur draaide zich naar me om en ik kon

mezelf er nog net van weerhouden om tegen hem te schreeuwen en te vragen waar hij twintig minuten geleden was geweest. In plaats daarvan concentreerde ik me op wat belangrijk was: Jess. 'Naar Mount Sinai, op First Avenue. Zo snel als je kunt.'